

Sygn. akt: II Kp 468/17

POSTANOWIENIE

Dnia 30 listopada 2017 roku

Sąd Rejonowy w Stargardzie w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: SSR Agnieszka Korytowska

Protokolant : Joanna Dziublewska

po rozpoznaniu zażalenia pokrzywdzonego Zbigniewa Gelzoka

na postanowienie Prokuratora Rejonowego w Stargardzie z dnia 23.08.2017 roku sygn. akt:
PR 2 Ds 476.2017

w przedmiocie odmowy wszczęcia śledztwa

na podstawie art. 306 § kpk w zw. art. 329 § 1 i 2 kpk w zw. z art. 465 § 1 k.p.k. i art. 437 §
1 k.p.k.

postanawia:

Zażalenia nie uwzględnić i zaskarżone postanowienie utrzymać w mocy.

Na oryginale właściwe podpisy
Za zgodność
Joanna Dziublewska

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 23.08.2017 roku. sygn. akt: PR 2 Ds. 476.2017 prokurator Prokuratury Rejonowej w Stargardzie odmówił wszczęcia śledztwa w sprawie przekroczenia w dniu 23.02.2017 roku w Szczecinie uprawnień przez funkcjonariusza publicznego, tj. sędziego Sądu Rejonowego Szczecin – Centrum w Szczecinie Wydział V Karny, poprzez wydanie postanowienia o sygn. V Kp 58/17 utrzymującego w mocy zaskarżone postanowienie o odmowie wszczęcia śledztwa sprawie o sygn. PR 2 Ds. 340.2016 nadzorowanego przez Prokuraturę Rejonową Szczecin – Niebuszewo w Szczecinie, czym działano na szkodę interesu publicznego lub prywatnego, tj. o przestępstwo określone w art. 231§1 kk w zb. z art. 271§1 kk w zw. z art. 11§2 kk wobec stwierdzenia braku znamion czynu zabronionego tj. na podstawie art. 17 § 1 pkt 2 kpk.

Na powyższe postanowienie zażalenie złożył Zbigniew Gelzok – prezes zarządu Ogólnopolskiego Stowarzyszenia Przeciwdziałania Elektroskażeniom „Prawo do Życia” z siedzibą w Rybniku.

W uzasadnieniu skarżący podniósł następujące zarzuty:

- naruszenie art. 7 kpk oraz art. 231§1 lub 3 kk poprzez rozpoznania zawiadomienia w oderwaniu od jego treści, albowiem nie zawiera ono informacji czy Sędzia rozpoznał zażalenie w granicach zawiadomienia i jego zażalenia oraz czy doszło w postanowieniu do poświadczenia nieprawdy z jednoczesnym stwierdzeniem, iż nie zostało popełnione przestępstwo świadomego fałszu intelektualnego;

- art.2 oraz art. 45 ust. 1 Konstytucji RP poprzez przyjęcie, iż sędzia na podstawie art. 7 kpk nie jest związany treścią zawiadomienia oraz złożonego zażalenia, albowiem orzeka on uznaniowo nie będąc związany istotą sprawy

Skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy do prowadzenia Prokuraturze Rejonowej w Stargardzie.

Prokurator Rejonowy w Stargardzie nie przychylił się do wymienionego zażalenia i przekazując je Sądowi pismem z dnia 05.10.2017 roku wniósł o utrzymanie w mocy zaskarżonego postanowienia.

Sąd zważył, co następuje:

Zażalenie skarżącego Zdzisława Gelzoka okazało się niezasadne.

Przedmiotowe zdarzenie, w związku z którym zapadło postanowienie, zostało ocenione wszechstronnie i zgodnie z regułami postępowania karnego. Prokurator w sposób prawidłowy, zgodnie z dyrektywą art. 7 kpk zebrał i ocenił materiał dowodowy w toku czynności sprawdzających, który jest wystarczającym do oceny prawno-karnej przedmiotowego zdarzenia. Ocena ta, wbrew twierdzeniom

skarżącego, w żaden sposób nie jest dotknięta dowolnością. W szczególności na uwagę zasługuje oparcie rozstrzygnięcia na bogatym materiale dowodowym w postaci pełnej dokumentacji akt Prokuratury Rejonowej Szczecin – Niebuszewo w Szczecinie o sygn. PR 2 Ds. 340.2016 dotyczącym zawiadomienia Zdzisław Gelzoka, postanowienia Sądu Rejonowego Szczecin- Centrum w Szczecinie z dnia 23.02.2017 roku sygn. V Kp 58/17 oraz pisemnego zawiadomienia Zdzisława Gelzoka z dnia 26.06.2017 roku jak i zeznań złożonych przez Zbigniewa Gelzoka w Prokuraturze Rejonowej w Rybniku w dniu 10.08.2017 roku.

Zgromadzony w sprawie materiał w sposób jednoznaczny wskazuje, że twierdzenia skarżącego nie znajdują oparcia w zgromadzonym materiale dowodowym, zaś zgromadzone materiały nie wskazują na zaistnienie przestępstw z art. 231§1 kk czy też z art. 271§1 kk w związku z treścią postanowienia sformułowanego przez sędziego Sądu Rejonowego Szczecin – Centrum w Szczecinie w sprawie V Kp 58/17.

W sprawie bezsprzecznym jest, iż prokurator Prokuratury Rejonowej Szczecin – Niebuszewo postanowieniem z dnia 23.11.2016 roku sygn. PR 2 Ds. 340.2016 odmówił wszczęcia śledztwa o czyn z art. 231§1 kk w sprawie niedopełnienia obowiązków przez Powiatowego Inspektora Nadzoru Budowlanego w Powiecie Grodzkim Szczecin poprzez odstąpienie od realizacji decyzji nakładającej na P4 sp. z o.o. w Warszawie w celu doprowadzenia wykonanych robót budowlanych związanych z budową stacji bazowej telefonii komórkowej na budynku Poczty polskiej przy ul. Batalionów Chłopskich 79 w Szczecinie do stanu zgodnego z prawem i działania tym na szkodę interesu publicznego.

Decyzja prokuratora podlegała kontroli odwoławczej przez Sąd Rejonowy Szczecin - Centrum w Szczecinie, który w osobie SSR Rafała Pawliczaka wydał w dniu 23.02.2017 roku sygn. V Kp 58/17 postanowienie o utrzymaniu w mocy zaskarżonego postanowienia. W treści postanowienia Sąd dokonał analizy prawno-karnej zdarzenia i działań podjętych przez Powiatowego Inspektora Nadzoru Budowlanego w Powiecie Grodzkim Szczecin, dokonał analizy materiału dowodowego zgromadzonego w toku czynności sprawdzających, a odniósłszy się do zarzutów stawianych postanowieniu, podzielił argumentację prokuratora, iż w przedmiotowej sprawie nie doszło do przekroczenia uprawnień lub niedopełnienia obowiązków przez ww. Powiatowego Inspektora Nadzoru Budowlanego.

Analiza treści postanowienia Sądu Rejonowego Szczecin – Centrum w Szczecinie, dokonanej analizy prawnokarnej zdarzeń i działań inspektora, jego reakcji na decyzje administracyjne i podjęte w związku z tym działania zostały ocenione przez Sąd w sposób prawidłowy, pełny, spójny a nie dowolny jak wskazuje skarżący, zatem Sąd nie dopuścił się naruszenia normy art. 7 kpk.

W związku z wydaniem przedmiotowego orzeczenia nie doszło również do przekroczenia uprawnień ani do niedopełnienia obowiązków przez sędziego.

Przekroczenie uprawnień określone w art. 231§1 kk obejmuje wszelkie działania, wykraczające poza granice wyznaczone przepisami prawa lub ich istotę (Makarewicz, Kodeks karny, 1938, s. 646; D. Mocarcka, Przepstępne nadużycie władzy, s. 673; wyr. SN z 31.5.1933 r., II K 285/33, OSN 1933, Nr 8, poz. 157; wyr. SN z 5.2.2008 r., WA 58/07, Prok. i Pr. – wkł. 2009, Nr 2, poz. 5; post. SN z 2.6.2009

r., WZ 29/09, Prok. i Pr. – wkł. 2009, Nr 11–12, poz. 14; wyr. SN z 28.11.2006 r., III KK 152/06, OSN(K) 2007, Nr 2, poz. 15, z aprobowaną glosą S. Hoca, WPP 2007, Nr 3, s. 131–134; wyr. SN z 19.10.2006 r., WA 26/06, OSN(K) 2007, Nr 1, poz. 4; wyr. SN z 4.6.2009 r., WA 16/09, Prok. i Pr. – wkł. 2010, Nr 1, poz. 3; wyr. SN z 8.5.2007 r., IV KK 93/07, Prok. i Pr. – wkł. 2007, Nr 12, poz. 8; wyr. SA w Rzeszowie z 5.9.2002 r., II AKa 74/02, OSA 2003, Nr 9, poz. 93). Obejmuje złamanie prawa lub odmówienie prawa, tj. podjęcie czynności wychodzących poza uprawnienia lub przedsięwzięcie czynności w zakresie uprawnień, lecz bezprawnych (Peiper, Kodeks karny, 1936, s. 616), spełnienie czynności, która nie leży w zakresie uprawnień funkcjonariusza publicznego albo spełnienie czynności, co do której w konkretnym wypadku nie było podstawy prawnej lub faktycznej (M. Siewierski, Kodeks karny i prawo o wykroczeniach, 1965, s. 386; M. Siewierski, w: Bafia, Mioduski, Siewierski, Kodeks karny, t. 2, 1987, s. 406), czynność leżąca poza sferą uprawnień, ale pozostającą z formalnym lub merytorycznym związku z czynnością urzędową (T. Kaczmarek, Z problematyki przekroczenia władzy, s. 1463; A. Spotowski, Przepięstwa słuźbowe, s. 53; Góral, Kodeks karny, 2007, s. 390), działanie w ramach uprawnień, lecz niezgodne z prawnymi warunkami czynności funkcjonariusza publicznego lub nieleżące w ramach jego uprawnień, ale pozostające w związku z pełnioną przez niego funkcją (Z. Kallaus, Przepiętne naduźycie władzy, s. 136), czynność wykraczającą poza uprawnienia funkcjonariusza publicznego lub mieszcząca się w zakresie jego uprawnień lecz podjętą bez podstawy faktycznej lub prawnej albo wykonanie czynności z pogwałceniem przepisanej trybu (Marek, Kodeks karny, 2006, s. 429–430). Z koeli niedopełnienie obowiązków zachodzi wtedy, gdy funkcjonariusz publiczny nie podejmuje określonej czynności, mimo że był obowiązanym to uczynić albo czyni to w sposób wadliwy. Polega ono na tym, że funkcjonariusz publiczny albo zupełnie nie wykonał czynności, które w danych okolicznościach powinien był wykonać, albo wykonał je nienależycie (Z. Kallaus, Przepiętne naduźycie, s. 136; Góral, Kodeks karny, 2007, s. 390; A. Barczak-Oplustil, w: Zoll, Kodeks karny, t. 2, 2008, s. 1014; O. Górniok, w: Wąsek, Kodeks karny, t. 2, 2006, s. 749; wyr. SN z 27.5.1955 r., III K 121/55, OSNCK 1956, Nr 1, poz. 3). Chodzi o beczynność władzy, polegające na całkowitym lub częściowym niewykonaniu obowiązku słuźbowego (D. Mocarska, Przepiętne naduźycie władzy, s. 674; wyr. SN z 23.4.1977 r., VI KRN 70/77, OSN(K) 1977, Nr 6, poz. 63, z glosą A. Spotowskiego, NP 1978, Nr 3, s. 523 i n.; wyr. SN z 12.2.2008 r., WA 1/08, OSN(K) 2008, Nr 4, poz. 31; wyr. SA w Krakowie z 9.2.2000 r., II AKa 252/99, OSA 2000, Nr 9, s. 34; wyr. SN z 22.9.2010 r., III KK 42/10, Legalis).

Jednakże przekroczenie uprawnień lub niedopełnienie obowiązków stanowi przepiętstwo tylko wówczas, gdy było to ze szkodą dla interesu społecznego lub prywatnego. Publicznym jest interes zbiorowy organizacji społecznej, państwa lub samorządu, albo w ogóle życia społecznego; "prywatnym" jest interes poszczególnej jednostki" (wyr. SN z 31.5.1933 r., II K 285/33, OSN(K) 1933, Nr 8, poz. 157). Nie jest przy tym wymagane spowodowanie konkretnej szkody, a wystarczające jest, że zachowanie funkcjonariusza mogło wyrządzić szkodę; chodzi o możliwość jej następienia. Działanie na szkodę polega na tym, że zachowanie sprawcy stwarza zagrożenie dla jakiegokolwiek dobra ze sfery publicznej lub prywatnej (D. Mocarska, Przepiętne naduźycie władzy, s. 674). Wprawdzie ustawodawca nie wymaga

nastąpienia skutku w postaci szkody, lecz konieczne jest wystąpienie jej realnego niebezpieczeństwa, a nie wystarcza zagrożenie potencjalne lub ogólne (Marek, Kodeks karny, 2006, s. 430; Góral, Kodeks karny, 2007, s. 390). Jest to przestępstwo z konkretnego narażenia.

W przedmiotowej sprawie nie można uczynić zarzutu sędziemu orzekającemu w sprawie o sygn. V Kp 58/17, iż nie dopełnił swych obowiązków lub przekroczył swoje uprawnienia. Orzekania przez sędziego w sprawach dotyczących z zażaleń na decyzje organów śledczych jest jego uprawnieniem jak i obowiązkiem, a w tym konkretnym przypadku sędzia postępował prawidłowo – prawidłowo skonstruował treść rozstrzygnięcia i uzasadnienie postanowienia, orzekał wyłącznie w oparciu o materiał dokumentarny zebrany w trakcie postępowania PR 2 Ds. 340.2016, odniósł się do zebranych dowodów, jak i ich oceny dokonanej przez prokuratora, wskazał przy tym jakie okoliczności sprzeciwiają się odmiennej ocenie prawno-karnej działalności inspektora budowlanego i z jakich przyczyn zachowanie inspektora nie wypełniło ustawowych znamion czynu z art. 231§1 kk.

Nadto Sąd nie dopatrzył się w działaniu sędziego wypełnienia znamion czynu z art. 271 §1kk. Skarżący z kolei wskazał jedynie na jedno zdanie z uzasadnienia postanowienia z dnia 23.02.2017 roku, jednakże sformułowanie to nie wypełnia znamion ustawowych przestępstwa z art. 271§1 kk, bowiem odpowiedzialność karna za przestępstwo tzw. fałszu intelektualnego dotyczy jedynie poświadczenia faktów, które poddają się weryfikacji z punktu widzenia ich prawdziwości lub fałszu, natomiast nie obejmuje samych ocen. Wszak sam skarżący w toku postępowania PR 2 Ds. 340.2016 jak i w treści zażalenia na postanowienie prokuratora nie wskazał jakichkolwiek okoliczności wskazujących na naruszenie interesu publicznego, w tym istotnego i narażenie w tym zakresie na zaistnienie konkretnej szkody. Skarżący bowiem argumentuje jedynie, że P4 sp. zo.o. w Warszawie jest dużą spółką posiadającą duży kapitał i dlatego nie egzekwowano od niej wykonania decyzji. Nie przyjmuje z kolei do wiadomości, iż Powiatowy Inspektor Nadzoru Budowlanego w Powiecie Grodzkim Szczecin nie odstąpił od wykonania swojej decyzji z dnia 13.01.2016 roku nakazującej spółce P4 sp. z oo. w Warszawie przedłożenie decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji celu publicznego. W związku z odwołaniem się spółki od ww. decyzji do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Szczecinie postępowanie administracyjne zostało zawieszona, zaś wszelkie prace na budynku poczty przy ul. Batalionów Chłopskich 79 w Szczecinie zostały wstrzymane. Spółka P4 nie wykonuje żadnych dalszych prac zakresie ww. inwestycji, zaś w toku postępowania administracyjnego żaden z organów administracyjnych nie wydał decyzji nakazującej rozebranie już zamontowanych konstrukcji. Przy czym w tej konkretnej sprawie PINB zgodnie z treścią art. 97§1 pkt 4 kpa nie stwarzał możliwości zawieszenia postępowania, a wręcz nakazywał jego zawieszenie wprost wskazując, iż organ administracji publicznej zawiesza postępowanie, gdy rozpatrzenie sprawy i wydanie decyzji zależy od uprzedniego rozstrzygnięcia zagadnienia wstępnego przez inny organ lub sąd.

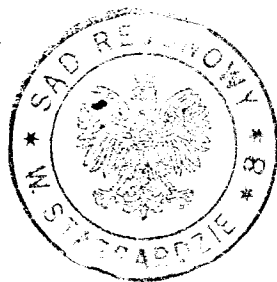
W niniejszej sprawie jednakże Sąd z uwagi na jej przedmiot nie został umocowany do ustalania czy ww. zagadnienie wstępne miało wpływ na rozpatrzenie i wydanie decyzji przez organ administracji

publicznej Powiatowego Inspektora Nadzoru Budowlanego w Powiecie Grodzkim Szczecin oraz czy zawieszenie postępowania administracyjnego było zasadne.

Mając na uwadze, iż skarżący nie naprowadził w zażaleniu na żadne inne okoliczności poddające się weryfikacji i mogące prowadzić do odmiennej oceny prawno-karnej treści postanowienia sędziego Sądu Rejonowego Szczecin – Centrum w Szczecinie w sprawie sygn. V Kp 58/17, zaś skarżący prowadzi wyłącznie polemikę z treścią postanowienia prokuratora Prokuratury Rejonowej w Stargardzie z dnia 23.08.2017 roku sygn. PR 2 Ds. 476.2017, należało na tle powyższych rozważań podzielić argumentację prokuratora.

Jednocześnie podkreślić należy, iż Sąd nie dopatrył się również braków w czynnościach sprawdzających, których uzupełnienie mogłoby prowadzić do odmiennych ustaleń.

Wobec powyższego orzeczono jak w części rozstrzygającej postanowienia.

Na oryginale właściwe podpisy

Za zgodność

Joanna Dziubłowska